

τικά περίγυρα της όμορφιάς. Μισοφορία, ζήνες και ποδιές. Κρεμεζιά, κόκκινα και πράσινα και λαχουριά, βότερα γι' άποξιν άκόμια, χιμελίσια με τ' άστραφτερό μαντηλώ του κεφαλιού. Άσπρο με τ' χρυσάκια του νά παίζουν, σά λιανοτρίξει ή μέση της πριουάνας γιά άνεβαίνοντας τις σκάλες της έκκλησίας.

Οι στράτες όμως πασπαλισμένες τα φύλλα της χινοποριάς κι ό ήλιος παιχνιδισμένος, χουσαφής. Κι ύστερα, άπότομα ή σκοτεινιά. Ποτέ δέν ξεναφάνηκε μιά τέτοια μουνταίρα. Κρεμασμένο άπ' όλοϋθε μάυρο. "Άμα θά-λώνες τ'ό χέρι έπιανες τ'ό σόννεφο. Κατά-μαυρο μέχρι πάνω άπ' τ'ό κεφάλι της. Χαμηλωμένα τ'ά πουλιά σάν άποδιωγμένα, έσκιζαν γοήγορα νά κρυφτούν. Προήννια τ'ό πολύ κακό. Κι έτσι ξαλαργεμένη άπ' τ'ό σπίτι, πού νά σταθεί πούλι κι αυτή, σέ τι κλωνάρι, σέ τι άπάγγειο. Οι πρώτες χοντρές στάλες με τ'ό χαλάζι πάνω της. Και βόδιωσε μέχρι τ'ό καλόνι τ'ων πριονάδων. "Έβαλε και τ'ό ζ'ό μέ-σα. Τούτο όμως ήταν άπόκοσμο. Οι άστρα-πές καί τ'ό μπουμπουνιητό μαζί σέ μιά διάφ-κεια π' ούτε είχε ξανακουστεί, ούτε είχε ξα-ναδεί. "Έτσι πού νά τρομάξεις με τ'ά κρινοδά-χτυλα στο μέτωπο.

—Γλύτωσέ με, Παναγία μου.

Και σέ λίγο τ'ά νερά από όλοϋθε. Ποτάμια νερά όλόκληρα στο γούπατο του καλυδιού. Κι όλο πιο πολύ. Κι όλο πιο πολλά.

Κατεβάζουν ξύλα, κυλούν λιθάκια. Μ'ε κρύ-τους και θουητό χώθηκαν τ'ά χαντάκια. Τώρα άποκόπηκε με όρηι όλο τ'ό ποτάμι κι έχει ρι-χτεί πάνω στο καλόνι και τ'ό δέρονι αλύπητα. Οι κορδώνες πού φέρνει τ'ό χτυπούν ως τ'ά συθέμελα πού τ'ά τρώει τ'ό νερό. Νά τ'ό ξε-ριζώσει. Νά τ'ό ξεριζώσει.

Σέ λίγο τ'ό ζ'ό, ή 'Αγιούλα και τ'ό βαλόνι χορεύουν σ' ένα χορό τυλιχτόν στο νερό του θολού ποταμιού. Ποδ και ποδ αναφαίνονται και πάλι κρύβονται πάνω άπ' αυτήν τή θάλασ-σα πού τ'ά καφουρδίζει κυλώντας, αναφαίνον-ται και πάλι χάνονται οι άσπρες κεντημένες κάλτσες, τ'ό πολκάκι και τ'ό γαϊτάνι άπ' ι' άσπρο της φουστάνι.

Διονύση Γρηγοράτου: Πουκάμισα έκ-στρατείας ('Εκδόσεις Καστανιώτη, 'Α-θήνα 1975)

Ο ΦΛΟΥΤ — ΑΡΤΙΣΤΙΚ (άπόσπασμα)

Είμαι βυθισμένος σέ κατάκλειστο δωμάτιο ά-νοίκισον ένοίκιου και σ' εμφανίζω και σέ τυ-πώνω στη νύκλον σάφη της πάλαι και πάν-τοτε ταλαίπωρης κυρα-Θοδώρας.

Σ' άφήνω, όσο άντέχω άκόμη, στη θαλ-πωρή του άνεμφάνιστου φιλιμ — άπόκορρα σχηματισμένη στη μήτρα του άλογόπου άγ-γιου άπ' τή σπερματική διάλυσή μας άχτί-δας φώς — κι ύστερα διελά διελά σέ βυθίζω στην εμφάνισή, διάλυμα από τρία φάρμακα — νάναι τούτα καλόγνωμες μοίρες νά σέ μοι-

ράνουν, νάναι όμορφα, καλοσύνη κι έρωτας οι χάρες τους.

Μετρώ τα δευτερόλεπτα εύαισθησίας τής KODAK και τ'ά κάνω αιώνες κυοφορίας σου, ζ'ό τή δημιουργία στιγμή πρ'ός στιγμή σηκώ-νοντας σ'όν μέτωπο ζάρες, πολλές ζάρες, άνε-ξάλειπτες χαραγματιές άγωνίας.

Σέ βυθίζω στο ύπσουςούφιτ και σταθερο-ποιώ γυήγορα γυήγορα τ'ό σχήμα σου, τ'ό χρώμα σου, τ'ό βάθος σου, τ'ό ώρατο σου πού μαζί καταφέρω.

Κατόπιν σ' άφήνω στο νερό, ντροπαλή φι-γούρα μου — νά λουστείς άφροτα στην αδιά-βάστη έπιφάνεια του NEGATIF — και τέ-λος σέ στεγγώνω με μιά άνάσα πού καίει γιά ό,τι θά συντελεστεί.

Στο μεγεθυντήρα σ' άπεικονίζω άληθινό κεφάλι πάνω σέ χαρτί διαστάσεων 40X50 έ-κατοστά και με τ'ά χέρια μου πού καντάρουν τ'ό πρόσωπο αλλιώνω τ'ά χαρακτηριστικά σου, κεντιά και δαχτυλίδια, αρραβώνες μυστικοί, πανάρχαιοι...

Στο φ'ός του τυπωτή άνιμμένο πάλι έγώ, ό ίδιος και στίς ώδιες του δεύτερου τοκετού γιά τ'ό κοινό — από άρνητικό σέ θετικό — τ'ό πρώτο σου κλάμα.

Λίγο πριν από τ'ό τέλος τής άρχής, ξανα-βυθίζω στην εμφάνισή, στο ηξέαρισμα και τ'ό λουσίμο, άγνωστη άκόμη γιά τους άλλους παραχαιδριμένη από μένα. Τώρα θά βγεις σέ πολλά άντίτυπα, ίσως σ' έκατοντάδες μάτ ή ίλιουστράσιόν ν'ά ικανοποιήσεις τήν άπληστία τ'ων προθηκών.

Νότη Ρουσιάνου: Τ'ό κορίτσι τρεχόμε-νο νερό, Μυθιστόρημα (Μαυρίδης)

ΠΟΡΦΥΡΟ ΤΕΛΑΜΑ (κεφάλαιο 16, άπό-σπασμα)

Μεθυσμένη είναι άπόψε, μονάχη στο σπίτι της, ή 'Ανναμπέλλα. Οι δικόι της λείπουν. Κι' αυτή έχει βάλει τ'ό μαγνητόφωνο και χορεύει. Χορεύει μπροστά στον καθρέφτη της, με τ'ό σ'όκεν τ'ό χέρι. Χορεύει κι' αυτοθαυ-μάζεται, συνεπαρμένη από κείνο τ'ό διδύλο, γιά τή Διονυσική Αατρεία, πού διάβαζε τ' άπόγειμα. Με χάλκινα κήμβαλα, με αυλούς, με τύμπανα, λέει, με μιά όργιαστική μουσική, όπου σμίγαν μαζί της οι κραυγές τους, άρχι-ζαν οι Μαινάδες τόν ξέφρενο χορό τους, πά-νω στο δουνό. Άρπαζαν λυκόπουλα και άλλα άγροίμα και τ'ά βάζαν στον κόρφο τους, νά θυ-ζέξουν! Γίνονταν μανιακές και ξεριζώναν δένδρα κι' επάραζαν όλόκληρα ταυριά, με τ'ά νύχια τους! "Έτσι μανιακή ένοιωθε κι' έ-τούτη άπόψε. "Έκανε κι' έχόρευε μ' αυτή τή νέγρικη μουσική, τή γιομάτη γητείά και κό-λαση! "Όχι. "Η 'Ανναμπέλλα δέν έβλεπ π'όση γνώση μπορεί νά χορ'έσι τ'ό ανθρώπινο μυ-λό. Δέν έβλεπ π'όση κατάνυξη κι' έκσταση μπορεί νά κερδίσει ή ψυχή τ'ό ανθρώπου. "Όμως, διδασμένη άπ' αυτόν τόν άγνωστο γλαπώνζω της πιο συγκλονιστικής νύχτας τής